

Samuel Beckett (1906 – 1989: Čekání na Godota (1949 – 1953)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

(1) POZZO Čekání? Vy na něho čekáte?

VLADIMÍR No, že bychom zrovna čekali ...

POZZO Tady? Na mých pozemcích?

VLADIMÍR Nemysleli jsme na nic špatného.

ESTRAGON Měli jsme ty nejlepší úmysly.

POZZO Cesta patří všem.

VLADIMÍR To jsme si právě říkali.

POZZO Je to hanba, ale je to tak.

ESTRAGON To se nedá svítit, že.

POZZO *(se širokým gestem)* Nemluvme už o tom. *(Škubne provazem)* Vstávej!

Lucky se nepohne. Pokaždé, když upadne, usne. *(Škubne provazem)* Vstávej, zdechlino!

Lucky se lomozně zvedá a sbírá náklad. Pozzo škubne provazem. Zpátky! Lucky zacouvá. Stát!

Lucky se zastaví. Čelem vzad! Lucky udělá čelem vzad.

POZZO *(přívětivě k Vladimírovi a Estragonovi)* Přátelé, jsem šťasten, že jsem vás poznal. *(Zaznamená jejich nedůvěřivý výraz)* Ale ano, ovšem, upřímně šťasten. *(Škubne provazem)* Ke mně! *Lucky se přiblíží. Stát! Lucky se zastaví.* Víte, cesta je dlouhá, když se člověk trmácí sám a sám celý... *(dívá se na hodinky)* ... celé ... *(Počítá)* ... celých šest hodin, ano, šest hodin, a živou duši nepotká. *(Luckymu)* Kabát!

Lucky odloží kufr, přistoupí, podá Pozzovi kabát, couvne a uchopí kufr Na! *(Podává Luckymu bič)*

Lucky přistoupí, a protože nemá volné ruce, skloní se a vezme bič do zubů. Ustoupí zpátky. Pozzo si začne oblékat kabát, ustane. Kabát! Lucky vše odloží, přistoupí, pomůže Pozzovi do kabátu, ustoupí a ujme se nákladu. Začíná se ochlazovat. (Zapne si kabát, skloní se, pohlédne na sebe, napřímí se) Bič! Lucky přistoupí, skloní se, Pozzo mu vyrve bič ze zubů, Lucky ustoupí. Ach přátelé, je mi zatěžko rozloučit se tak záhy se svými bližními, ač ... (Prohlíží si své bližní) ... jsou mi poměrně vzdálení. (Luckymu) Stoličku!

(2) CHLAPEC Pan Albert?

VLADIMÍR To jsem já.

ESTRAGON Co chceš?

VLADIMÍR Pojď blíž. *Chlapec se nehýbe.*

ESTRAGON *(důrazně)* Řekli jsme ti, abys šel blíž!

Chlapec se bázlivě přiblíží, zastaví se.

VLADIMÍR Copak je?

CHLAPEC Pan Godot ... *(Zmlkne)*

VLADIMÍR Já vím. *(Pauza)* Pojď blíž.

Chlapec se nehýbe.

ESTRAGON *(důrazně)* Něco jsme ti řekli, ne?

Chlapec se bázlivě přiblíží, zastaví se.

Proč jdeš tak pozdě?

V VLADIMÍR *Neseš vzkaz od pana Godota.*

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Tak nám ho řekni.

ESTRAGON Proč jdeš tak pozdě?

Chlapec se ustrašeně dívá z jednoho na druhého, neví, komu má odpovědět.

VLADIMÍR (*Estragonovi*) Nech ho.

ESTRAGON Ty mi vlez na záda. (*Postoupí k Chlapci*) Víš, kolik je hodin?

CHLAPEC Já za to nemůžu, pane!

ESTRAGON Za to můžu já, asi.

CHLAPEC Báł jsem se.

ESTRAGON Báł? Čeho? Nás? (*Pauza*) Odpověz!

VLADIMÍR Začíná mi svítat. To ty dva mu nahnali strach.

ESTRAGON Jak jseš tu dlouho?

CHLAPEC Dost dlouho, pane.

VLADIMÍR Báł ses biče?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Křiku?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Těch dvou pánů?

CHLAPEC Ano, pane.

VLADIMÍR Vždyť je znáš.

CHLAPEC Ne, pane.

VLADIMÍR Jsi přece zdejší?

CHLAPEC Ano, pane.

ESTRAGON Lže jako když tiskne. (*Popadne Chlapce za paži, zacloumá jím*) Pravdu! Pravdu nám řekni!

CHLAPEC (*rozechvěle*) Ale já říkám pravdu, pane.

VLADIMÍR Dej mu konečně pokoj! Co je ti?

Estragon pustí Chlapce, ustoupí, schová tvář do dlaní. Vladimír a Chlapec ho pozorují. Estragon odkryje ztrhaný obličej. Co je s tebou?

ESTRAGON Jsem nešťastný.

VLADIMÍR Fakt, jo? A odkdy?

ESTRAGON Nevzpomínám si.

VLADIMÍR Jo paměť, ta s náma cvičí.

Estragon chce odpovědět, ale nakonec rezignuje a odbelhá se ke svému místu. Posadí se a začne se zouvat.